

g e n e r a Ț i a

Caleidoscop

Tot mai mulți tineri sunt prezenți astăzi, ca spectatori, în sălile teatrelor bucureștene și tot mai mulți sunt cei aflați "dincolo", pe scena profesionistă, sau cei care studiază încă, dar aspiră la aceasta. Nu poate decât să bucure dăruirea care trădează sufletul sensibil și nevoia de frumos ale acestei generații, tributare însă unui prezent încă tulbure.

Pe parcursul a vreo șaptezeci de minute, studenții actori (anul IV, Universitatea Ecologică) de la clasa conf. univ. dr. Adriana Popovici ne-au făcut părtași la unul dintre "laboratoarele" lor de creație, bazat pe improvizație și mișcare scenică.

Titlul spectacolului, **Caleidoscop**,

sugestiv ales, este susținut, pe de o parte, de petele de lumină când roșii, când verzi sau albe, proiectate jucăuș pe ecranul-fundal al scenei, iar pe de altă parte, de dexteritatea mișcării studenților care, având și atutul tinereții, reușesc să compună imagini plastice diverse și, uneori, hazlii.

Nu am regăsit însă în mine, în tot acest răstimp, uimirea copilului care privește într-un caleidoscop. Exercițiul gestului, pe care interpreții îl folosesc la maximum, l-am resimțit adesea puțin facil și previzibil, nesurprinzător. Însă înlănțuirea momentelor și construcția lor generică trădează sensibilitatea și ingeniozitatea creativă pe care coregrafa și profesoara Miriam Răducanu le pune

sincer și cu seriozitate la dispoziția elevilor săi.

Reprezentarea se constituie într-un caleidoscop de imagini nu doar vizuale, ci și auditive, datorită reperoriului muzical ales: alături de Rossini și Șostakovici, îi auzim pe Kurt Weill sau pe Louis Armstrong și chiar un fragment de muzică populară românească. Traversăm **Neliniști**, tragem cu ochiul în **...lumea lui B. Brecht** sau la cea a **Bucureștiului de altădată**; învățăm alături de tinerii actori secretul unui **Scherzando** și pasul unui **Vals de demult**. Și tot alături de ei regăsim sens și răspuns la toate în **Copilărie**.

Alina Mang

Sf — flash

Gros — subțire

Subțire-n sus și gros în jos!" – așa suna îndemnul învățătoarei în clasele primare, reluat apoi de profesorul de caligrafie, într-un efort conjugat de a disciplina copilul de mic, formându-i nu doar un scris frumos, elegant, ci și un mod de exprimare cât mai clar și cât mai personal. Noțiunea de caligrafie ar merita să fie translată în universul creatorilor de teatru cu sensul limpede de rigoare și rafinement în elaborarea personajului, a viziunii spectacolului. Ar fi binevenită o astfel de operațiune pentru că i-ar obliga pe artiști la auto-control și autoexigență, la disciplinarea propriului talent în perspectiva unei virtuale performanțe.

Visez la ziua în care marii noștri actori vor realiza cu toții că nu este nevoie să facă atâta risipă de energie jucând în tușe groase ce le sufocă originalitatea creației – o uniformizare care le reduce considerabil caratele harului, transformat în insignifiantă zgură.

Actorii trebuie să fie conștienți că truda lor în lumina

refletoarelor este o operațiune de mare finețe și că e păcat să și-o întineze singuri prin exagerări, prin așa-zise "cârlige", inventate cu scuza: gustul spectatorilor superficiali, dar mulți!

Un exemplu mi s-a impus de curând. Circulă la televizor un clip publicitar pentru un cotidian cândva de mare senzație, clip la realizarea căruia a consimțit să participe un foarte, foarte mare actor, lansând doar, în eter, o afirmație banală – "Sigur că da!" –, rostită însă cu înconfundabilul său timbru. Același uriaș artist, în fața unei partituri geniale, pare să-și fi pierdut încrederea în propriul talent și alunecă incredibil pe panta aglomerării gagurilor minore, când ar fi putut foarte bine să-și rezolve rolul prin decantare, printr-o concentrare tradusă într-o elocventă modulare a vocii, o grimasă, un gest individualizator ori o simplă și grea tăcere.

Irina Coroiu